

På børnehjem i Uganda

For Hanne Eriksen gik en gammel drøm i opfyldelse, da hun i september i år rejste til Uganda for at være frivillig på et børnehjem. Her er lidt om det, hun fortalte en grå novemberdag hjemme i Hou:

Drømmen blev født allerede i 1974, da hun sammen med en veninde besøgte dennes forældre, der arbejdede i Tanzania, men p.g.a uddannelse, familie og arbejde, blev den først realiseret i år, hvor hun var gået på pension og havde overvejet, hvad hun skulle bruge det nye liv til.

Blandt forskellige organisationer, der formidler udsendelse af frivillige, faldt valget på Mellempfolkeligt Samvirke, der bl.a. havde et tilbud om at arbejde som frivillig i 6 uger på et børnehjem i Masindi i det vestlige Uganda. Her ville det være muligt at kommunikere på

engelsk, og her ville Hanne kunne bruge sine erfaringer fra sit tidligere arbejde som familiebehandler.

Forud for afrejsen var hun på et todages kursus for udsendte frivillige.

Family Spirit Child Care Centre, som børnehjemmet hedder, huser 165 børn i alderen 1 til 18 år. Der er børn, hvis forældre er døde under kampe i området, der grænser op til Sydsudan, der er børn, hvis forældre er

døde af AIDS, der er børn, som er blevet afleveret af deres umådeligt fattige forældre, og der er børn, som er blevet tvangsfjernet af myndighederne p.g.a. vanrøgt. Næsten halvdelen af børnene er HIV-smittede.

Børnehjemmet ledes af Isac og Susan. Der er ansat nogle lærere med løn, og andre lærere er arbejdsløse, der arbejder mod at få kost og logi til dem selv og deres familier. Endelig er der ansat en mand til at lave mad og en kvinde til at ordne vasketøj. Personlig pleje og øvrig omsorg

er overladt til de frivillige og ikke mindst til børnene selv. De store børn har hver et lille barn, som de skal vaske, og det sker uden at mukke. Børnene betragter hinanden som deres familie, og familie tager man sig naturligvis af. Hanne fortæller, at der var en fantastisk stemning på stedet, der var ingen der slog, og ingen der græd mere end normalt.

På børnehjemmet er der en skole for de yngre børn – her kommer også børn fra byen, mens de ældste går i skole ude i byen. Undervisning, fast tid til lektielæsning hver dag og ikke mindst børnenes egne ambitioner giver dygtige og kvikke elever. Det er nødvendigt med uddannelse, når man ikke har nogen familie at falde tilbage på i trange tider.

Hannes arbejde på børnehjemmet bestod i – ud over at deltage ved maduddeling og opvask - for det meste i at tage sig af de 3-4 helt små, som ikke gik i skole. Her blev hun udvalgt af den knapt 1½-årige Vanisha, der brugte Hanne som sin trygge havn, hvorfra hun tog på små ekspeditioner ud i omgivelserne for så at vende tilbage, når hun blev træt.

Også 9-årige Moses kom til at stå Hannes hjerte nær. Han havde været på børnehjemmet et år, og da han kom, kunne han hverken tale eller gå fordi han var blevet ekstremt understimuleret. Nu kunne han gå og var begyndt at tale, og Hanne kunne bidrage med sine arbejds erfaringer til yderligere stimulering af hans udvikling.

Børnehjemmets budget er skrabet, så hvis der skal ske noget ekstra, eller hvis der skal laves forbedringer, så skal der skaffes

penge. Hanne fandt ud af, at der kunne skaffes mælk til de helt små for 66 kr. om måneden, så det betalte hun i første omgang. Der kunne spares penge til en frisør, hvis børnehjemmet selv havde to hårtrimmere –

en til de HIV-smittede og en til de andre. En fest for de ældste børn i forbindelse med deres skoleafslutning krævede kage. Det skaffede

Hanne også midler til fra venner og familie. Og så var der pludselig 1000 kr. i overskud.

Så kom det på tale at købe en ko, men den kostede 4000 kr. Endnu en henvendelse hjem, en kvik datter fortalte historien på Facebook, og det gav hurtigt de manglende penge. Så inden Hanne rejste hjem, var børnehjemmet forsynet med ikke bare en ko, men også en kalv. Nu kan de små få mælk hver dag, ja, der kan også blive til mælkegrød til de andre også.

Under hele opholdet boede Hanne hos en lokal kvinde, Margaret. Margaret var ret velstående efter lokale forhold, men ikke desto mindre var der hverken vand eller toilet i hendes hus. Personlig vask foregik i et fad vand, der var varmet over ilden. WC'et befandt sig i en skummel smøge bag huset, så den første nat lå Hanne og holdt på vandet, fordi hun ikke turde vove sig ud i det ukendte mørke. Næste dag viste det sig så, at Margaret heller ikke turde, men hun havde en natspand stående ved sengen, det fik Hanne så også.

Maden var et kapitel for sig – et meget kort kapitel: Posho (majsgrød) morgen, middag og aften, med ganske få og små variationer. Det mættede, men blev lidt trist i længden. Så en udflugt til Kampala i en weekend sammen med et par andre frivillige blev ekstra luksuriøs, fordi der var kød på bordet og vin til maden. En anden weekend var der arrangeret en safari for de frivillige i området, men ellers var Hanne i Masindi. Derfor opholdt hun sig meget på børnehjemmet, selvom hun havde fri i weekenderne. Til

hverdag arbejdede hun fra 9 til ca. 18.30, afbrudt af 2 timers frokostpause midt på dagen. Om aftenen spiste hun sammen med Margaret, men der var også en del tid til eftertanke eller til at læse bøger.

Alt i alt var det en stor og positiv oplevelse for Hanne, på intet tidspunkt tænkte hun, at det var skræmmende eller bare for meget, og hun leger med tanken om at tage derned igen på egen hånd for at se, hvordan det går med Vanisha og Moses og de andre børn og med koen. Men så vil hun bo på hotel, hvor der bliver serveret andet end posho.